

Література:

1. Асямов С. В., Миразов Д. М., Таджиев А. А., Якубов А. С. Полиция зарубежных стран: система организации и опыт профессиональной подготовки кадров: Учебное пособие. Т.: Издательство «Fan va texnologiya», Академия МВД Республики Узбекистан. 2010. 452 с.

2. Малишев К.В., Хробуст О.О. Особливості правоохоронної діяльності в зарубіжних країнах. Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Державне управління. Том 31 (70) № 5 2020. С. 143-149.

3. The World Book encyclopedia. Chicago etc.: World Book, 1994. Vol. 15. P. 620-626.

4. Проневич О.С. Моделі управління поліцією: аналіз зарубіжного досвіду. Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності. 2009. № 1. С. 145-167.

5. Ahmad E., Brosio G. Introduction: fiscal federalism – a review of developments in the literature and policy. Handbook of Fiscal Federalism. Edward Elgar Cheltenham, UK Northampton, MA, USA, 2006. 585 p.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-277-0-41>

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ПРОЄКТУ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО СЛУЖБУ В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ» (РЕЄСТР. № 6504 ВІД 05.01.2022 РОКУ)

Циц Сергій Віталійович

*кандидат наук з державного управління,
начальник юридичного відділу виконавчого апарату
Хмельницька обласна рада
м. Хмельницький, Україна*

Пріоритетним напрямом у процесі децентралізації публічної влади є удосконалення принципів служби в органах місцевого самоврядування, процедур добору та проходження служби, соціальних гарантій та відповідальності службовців місцевого самоврядування, обмеження дискреційних повноважень посадових осіб, стимулювання кар'єрного зростання, деполітизації служби в органах місцевого самоврядування.

Зазначені пріоритетні напрями неможливо реалізувати без концептуального оновлення законодавства у сфері служби в органах місцевого самоврядування.

Саме тому Кабінет Міністрів України розробив законопроект «Про службу в органах місцевого самоврядування» (реєстр. № 6504 від 05.01.2022 року) [1].

Положення законопроекту направлені на забезпечення сталого, ефективного розвитку професійної діяльності громадян України, які займають посади в органах місцевого самоврядування.

Разом з тим, проект нормативно-правового акту містить ряд недоліків та суперечностей, які потребують усунення.

Так, у законопроекті передбачено нормативне регулювання діяльності органів та посадових осіб місцевого самоврядування підзаконними нормативно-правовими актами (наприклад, ч. 3 ст. 34, ч. 5 ст. 35, ч. 8 ст. 38).

Однак, відповідно до статей 140-146 Конституції України [2] питання організації місцевого самоврядування, формування, діяльності та відповідальності органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб визначаються законом, а не на підзаконному рівні.

Окрім того, повноваження щодо нормативного регулювання питання проходження служби в органах місцевого самоврядування у проекті передбачається покласти не на Кабінет Міністрів України як вищий орган у системі органів виконавчої влади, а на центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері служби в органах місцевого самоврядування.

Таким чином, ставиться під сумнів можливість органу місцевого самоврядування реалізовувати положення ст. 6 Європейської хартії місцевого самоврядування, а саме: самостійно визначати власні адміністративні структури з урахуванням місцевих потреб задля забезпечення ефективного управління [3].

Вважаю, що становлення правового інституту служби в органах місцевого самоврядування і надалі має відбуватися в напрямі його відносного автономного функціонування від державної служби на власній законодавчій базі, що впливає з правової природи місцевого самоврядування як децентралізованої, автономної системи.

У ч. 3 ст. 17 проекту передбачено затвердження положення про службу управління персоналом в органі місцевого самоврядування відповідною радою. У свою чергу, зазначені повноваження не віднесені до повноважень відповідних рад чинним Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні» та у досліджуваному законопроекті також не врегульовується.

На мою думку, затверджувати відповідне положення про структурний підрозділ виконавчого апарату ради повинен керівник служби в цьому органі місцевого самоврядування.

Також, вважаю ст. 27 законопроекту щодо відкладального права другого за результатами конкурсу бути призначеним на посаду є абсурдною, оскільки не завжди кандидат, який обійняв друге місце є тією особою, яка дійсно може якісно та ефективно виконувати посадові обов'язки (тим паче, якщо взагалі в конкурсі було лише два кандидата).

Окрім того, необхідно повернути обмеження щодо граничного віку (60 років, без права продовження) перебування на посаді в органі місцевого самоврядування, так як на подібних посадах відбувається професійне вигорання.

Стаття 35 законопроекту щодо наявності кадрового резерву є атавізмом, явищем, яке себе не виправдало в минулі роки існування.

Необхідно виключити із законопроекту положення щодо включення до стажу служби в органах місцевого самоврядування час перебування на керівних посадах і посадах спеціалістів у виконавчих органах асоціацій органів місцевого самоврядування, адже зазначені суб'єкти є громадськими утвореннями (незрозуміло для чого робляться відповідні преференції).

Запропонований підхід до формування посадових окладів, фонду преміювання призведе до зупинення залучення на службу в органи місцевого самоврядування молодих фахівців та, навпаки, приведе до відтоку кваліфікованих фахівців (умови служби та винагороди повинні бути прийнятними для висококваліфікованого персоналу та відповідати ринковому рівню оплати праці).

Тому, фонд преміювання обмежувати не потрібно, оскільки є різні громади, з різним наповненням бюджету, а саме наповнюваність бюджету повинно бути основним показником ефективності роботи органу місцевого самоврядування (теж саме стосується обмеження розміру місячної премії).

Якщо ж встановлювати обмеження, то прив'язку необхідно робити не до розміру посадового окладу, а до середньомісячного розміру заробітної плати.

Пропоную основну заробітну платню доповнити доплатою за науковий ступінь та надбавкою за почесне звання.

Отже, законопроект потребує доопрацювання.

Література:

1. Про службу в органах місцевого самоврядування: законопроект від 5 січня 2022 року реєстр. № 6504 URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/38738> (дата звернення 11.11.2022 р.)

2. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 року № 254/96-ВР URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення 11.11.2022 р.)

3. Європейська хартія місцевого самоврядування: хартія від 15 жовтня 1985 року URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_036#Text (дата звернення 11.11.2022 р.).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-277-0-42>

**ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ЗМІСТУ
«КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ», ЙОГО СПІВВІДНОШЕННЯ
ІЗ ПОНЯТТЯМИ «КРИМІНАЛЬНЕ ПРОВАДЖЕННЯ»
ТА «КРИМІНАЛЬНЕ СУДОЧИНСТВО»**

Шапошник Андрій Сергійович

*аспірант адміністративного, господарського права
та фінансово-економічної безпеки
Навчально науковий інститут права
Сумського державного університету
м. Суми, Україна*

Зважаючи на всю важливість внеску вчених у дослідження такої багатогранної проблеми, як сутність, зміст та засади кримінального провадження, не можна не звернути увагу, що результати дослідження у цій сфері і досі залишаються дискусійними та відкритими. Зокрема, у науці вітчизняного права і теорії кримінального процесу й дотепер немає єдиного загальноприйнятого визначення поняття засад кримінального провадження, їх сутності та механізму реалізації. Також немає одноманітного підходу і до самого визначення поняття кримінального процесу як у вітчизняній науці, так і за кордоном, а також у співвідношенні понять «кримінальний процес» («кримінальне провадження») та «кримінальне судочинство».

Варто зазначити, що визначення засад кримінального провадження є одним із ключових у науці кримінального процесу. Як зазначає Г. І. Багнюк, будучи основними правовими положеннями, вони уособлюють у собі фундаментальну і стрижневу базу побудови та функціонування кримінально-процесуального законодавства, демократичну спрямованість його змісту. На думку науковця, засади кримінального провадження відображають сутність і зміст кримінального процесу, характеризують його історичний тип, визначають предмет і методи процесуального регулювання та характеризують рівень захисту прав і свобод людини в кримінальному провадженні [1, с. 169].